Knygos „100 spinteliu“ tęsinys

Pienų ugnis

N. D. Wilson

TYTO ALBA

PIENIŲ UGNIS

N. D. WILSON

Iš anglų kalbos vertė
Rūta Tumėnaitė

VILNIUS 2016

UDK 821.111(73)-93
Vi-181

N. D. WILSON
DANDELION FIRE
First Bluefire Edition, 2011

Text copyright © 2009 by N. D. Wilson
This translation published by arrangement
with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC.
© Rūta Tumėnaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2016
© „Tyto alba“, 2016

ISBN 978-609-466-150-1

Skiriama Heather Linn
amo te mea nais[*]

* Myliu tave, najade (*lot.*).

1. Biblioteka / Adrija / Dingęs
2. Cilindras / Aksumas / Kint Dab
3. Siena / Mistralis / CCM atgal
4. CV / Telmaras / Kint Praeit
5. Aikštė / Uras / Sugadinta
6. Pilkapis / Lindis / Dab
7. C. skersgatvis / Jarntonas / Keisti uždelsimą?
8. / Endoras /
9. Vestibiulis / Buda / Prieškaris
10. Balkonas / Fontevro / apyt. C nuostolis
11. Podėlis / Milanas / Kint?
12. Ménalio A. / Karnasas / Kint Praeit?
13. Spiralė / Lahoras / Griuvėsiai
14. Kastra / Damaskas / III
15. Kraikas / Napata / Kint Dab
16. Laivagalis / Tortuga / Statiškas
17. Turėklai / Arizona / Dabar
18. Treb / Akcijus / Pastovu
19. Bufetas / Ficelfėjus / Kint Praeit?
20. Drabužinė / Reba / Dab
21. Frizas / Kara Tepė / Nutrūkęs
22. Gilišachta / Masada / Kinta
23. Angis / Edomas / Kint
24. / Plyšys /
25. Krioklys / Raurosas / Kint
26. Lašas / Ein Gedi / Kint 2M atgal?
27. Užantspauduota / Dakinas-Fulinas / ?
28. Gerasis J. / Goa / Dab
29. Kupolas / Sintra / Kint praeit
30. Mené / Kušas / Sugadinta
31. Perskyra / Gaublys, H-let / Tikra praeit? Kint?
32. Sodas / Sv. Sofija / Iki minareto kint
33. Slapia / Saulėlyd žio Langas / Kint
34. Encikl. / Ukbaras / Dalinė Dab
35. Žemutinė Kastilija / Transito / Užantspauduota dab?
36. Supuvęs / Duoklė / ?
37. Vandens Tunelis / Germa / Kinta
38. Tempore / / Kint dab?
39. Ežeras / Akakusas / Dabar
40. Dubuo / Skara Brėjus / Dabar
41. Laboratorija / Knosas / Kint Praeit, atgal 4M?
42. Vidinis p. / Arktūras / Kylantis
43. Pylimas / Lerna / Dabar
44. Nutekamasis vamzdis / Topkapis / atgal 5 C. teisinga
45. Žiotys / Marmara / Kint?
46. ? / Angkoras / Kinta
47. Mené / Neužauga / Kita
48. Papartis / Jaučiaganis / Sugadinta
49. / Plyšys /
50. Durpės / Gervė / Atsilieka
51. Anga / Nara / Kint dabar
52. Konija / Hiujakas / Kintantis kint
53. Svirnas / Mokend žas / Dingęs
54. Tvenkinys / Basra / Lėtėjantis kint
55. Kapas / Lagašas / Sugadintas
56. Sandrauga / Badon Hilas / Tas pats
57. Nakvynės namai? / Bovilis / Dabar
58. Ldaba / Ignasa / Kintantis Dabar
59. Narbonas / Karkasonas / atgal 3C
60. Dasiongas / Ningbo / Dabar
61. Daržinė / Žemutinė Sol / Kint dab
62. Vartai / Prokionas / Srautas
63. Svyturys / Aleksas / Kint Dab
64. Grynas / Hend žas / Niekada
65. Samanos / Morte / Kylanti dab
66. ? / Briliantų Dėžutė / Dingęs
67. Nava / Dokija / Kint Ateit
68. Kolona / Tukididas / Kint
69. Korundo šachta / Mianmaras? / ?
70. Siurblys / Vilkų taryba / Greitai
71. Kubilas / Kimber / Kint dabar
72. Pietų cit. / Bohazkalė / Kint praeit, atgal 3M
73. Bank / Amster / vakar
74. Sachtos / Kulinamo „Premier" / Dingęs
75. Geltonoji Pušis / Tindrilas / ?
76. Svent / Maisoras / Kint praeit, atgal 4C
77. Paštas / Bizantamas / Kada?
78. Kinta / San L. O. / Keisti pavasarį
79. Patrankos / Šepetys / Statiškas
80. Spūstis / Varnas / Negyvas
81. B. rūmai / Cam? / Bubonas
82. Mal ūnas / Gilrojus / Kint atsilieka L
83. Reka / Skocjanas / Atgal? Kint?
84. Varpas / Delfai / Kitas
85. Bazė / Masis / Kint atgal 3C
86. Kanalas / Tenočtitlanas / Kint dab
87. Pelkė / Maldenas / Sugadintas
88. Mėlyna / Kataldas / Kint ateit
89. Pastogė / Strickne / Dabar
90. Po kol. 56 / Persepolis / Kint praeit, atgal M
91. Rėmai / Tana Kirkas / Iš dalies dingęs
92. ? / Elora / Sugadintas
93. Spuro kasyklа / Tordrilo kalnai / Dabar
94. Vidurys / Izamelis / Srautas Kint
95. Veranda / Milbankas, Rodezija / Kint praeit
96. Modelis / Sakara / Dingęs
97. Skardis / Achilas / Dabar
98. Offs. / Epidauras / Constat Aristo

Kirkas, Aberfoilis, 1691

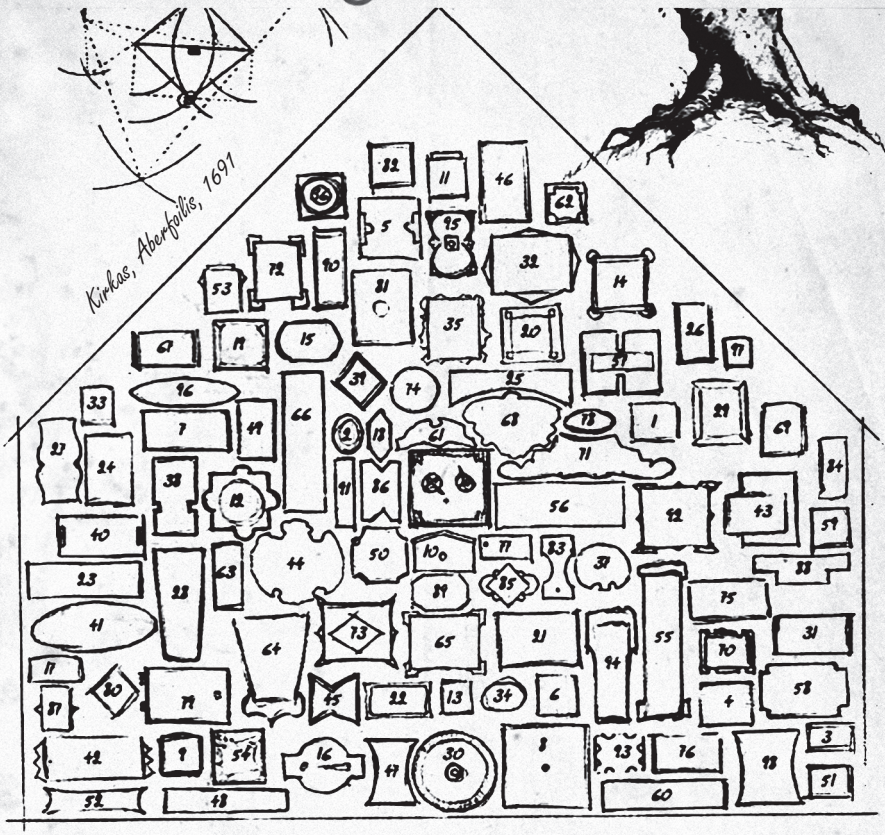

Kairė Rutuliai-kompasai Dešinė

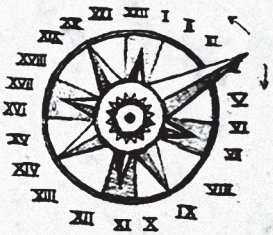

PIRMAS SKYRIUS

KANZASUI nelengva padaryti įspūdį. Jis yra matęs ne tik aukštai ore sklendžiančių namų, bet ir skrajojančių galvijų. Matė, kaip, pro kviečius praūžus piltuvo formos sūkuriui, pasipila smarki kruša. Kai aptirpus didžiuliams rieduliams pasimato viduje sušalę vėžliai, pelės, žuvys ir net žmonės. Bet Kanzaso tai visiškai nestebino.

Henris Jorkas šiame miestelyje prisižiūrėjo tokių dalykų, kokių nė nemanė esant šiame pasaulyje. Dalykų, kurių nebuvo. O Kanzasas dėl to nė nemirktelėjo.

Henrio batų padai švytavo dvidešimties pėdų aukštyje. Galiausiai atšovęs sunkias daržinės pastogės duris ir nusibraukęs nuo rankų rūdis bei raudonų dažų žvynelius, jis įsitaisė ant dulkėtų lentų ir žvelgė į tolumoje nokstančius laukus. Henris mataravo kojomis, apačioje driekėsi Kanzasas.

Berniukas gerokai pasikeitė per kelias savaites nuo tada, kai išlipo iš Bostono autobuso, buvo paskandintas tetos Dotės glėbyje ir nugabentas į seno namo palėpę – į naują gyvenimą. Jis ir atrodė kitaip, ir ne tik dėl to, kad per visus krumplius vingiavo bjaurus randas, kurį nuolatos krapštė. Nudegimai ant skruosto buvo gerokai ryškesni ir jau pradėję randėti. Jam nepatiko juos liesti. Bet negalėjo liautis to daręs. Ypač traukė tas, žemiau ausies. Randas darėsi panašus į pakilusį velėnos kraštelį, platumo sulig berniuko piršto galiuku.

Tačiau didžiausi pokyčiai vyko Henrio Jorko galvoje. Tai, kuo jis visada tikėjo, dabar ėmė kelti abejonių. Pasaulis, kuris atrodė tarsi lėtas, stabilus ir net nuobodus mechanizmas, staiga ėmė ir atgijo. Ir nė iš tolo nepriminė ramios vietelės. Palėpėje, savo kambaryje, jis atidengė sieną, pilną durelių, ir dabar nebesuvokė, kas toks esąs. Henris net nežinojo, kas jo tikrieji tėvai, ir nesuprato, ar jo vieta čia, šiame pasaulyje. Jis iš tiesų nieko nebežinojo. Keista, bet taip buvo daug patogiau, negu dėtis visažiniam.

Prieš mėnesį, ką tik išlipęs iš Bostono autobuso, jis būtų sėdėjęs čia, nerimaudamas ir bilsnodamas kulnais į daržinės sieną. Prieš mėnesį jis nebūtų patikėjęs, kad gali pataikyti į beisbolo kamuoliuką. Šalia kažkas sušvokštė, ir Henris atsisuko. Prieš mėnesį pasaulis buvo normalus, o tokie padarai kaip šis apskritai neegzistavo.

Ragasparnis garsiai sušnarpštė ir patogiai įsitaisė ant užpakalinių kojų. Sparnai buvo suskleisti ir prigludę prie šiurkščios anglies juodumo odos, o bukas ragas, kaip visada, iškeltas į orą.

Henris nusišypsojo. Žvelgdamas į šį gyvūną, visada šypsodavosi. Padaras tupėjo išdidžiai, tarsi jam visiškai nerūpėtų, kaip atrodo aplinkiniams. Bent jau Henris taip manė. Ragasparnis buvo panašus į basetų veislės šunį, tik su sparnais, o iš snukio ir odos priminė raganosį – taigi nebuvo dailus, bet tai netrukdė būti išdidžiam ir užsispyrusiam it povui. Lindėdamas spintelėje jis pramušė palėpės sieną ir lyg šuo pėdsekys iš kito pasaulio surado Henrį. Tai ragasparnis viską pradėjo. Tiksliau, viską pradėjo tas, kuris pasiuntė ragasparnį. Henris negalėjo nė įsivaizduoti, kas tai padarė.

– Ar bent žinai, kaip keistai atrodai? – paklausė Henris, ištiesdamas ranką ir suimdamas apdribusią odą aplink padaro sprandą. Atrodė, tarsi minkytų trapią tešlą.

Ragasparnis užmerkė juodas akis ir kažkur giliai krūtinėje sugargaliavo.

– Norėčiau pamatyti, kaip skraidai, – tarė Henris. – Juk žinai, kad pamatysiu. – Jis dirstelėjo žemyn ir vėl pažvelgė į ragasparnį. Jeigu jį nustumtų, šiam tektų skristi. Bet padaras buvo toks išdidus, kad būtų galėjęs tiesiog laikyti tvirtai suskliaudęs sparnus, kol plumptelės į aukštą žolę. – Kada nors, – pridūrė berniukas.

Popiečio saulė leidosi, ir Henris žinojo, kad netrukus daržinės šešėlis nutįs per laukus. Blogiau tai, kad visai greitai laukai, daržinė ir visas Kanzasas taps jo praeities dalimi. Jau kurį laiką Henrio tėvai buvo grįžę iš tos nelemtos kelionės dviračiais, bet iki šiol sūnui nepasiuntė jokios žinutės. Tai nė kiek nekeista. Tėvai, parsiradę iš savo žygių, dažniausiai nepratardavo jam nė žodžio. Ka-

dangi šį kartą juos buvo pagrobę, tai sukels tikrą sensaciją ir Henris galės dar ilgiau nepakliūti į jų dėmesio centrą. Tačiau tai netruks amžinai. Jei būtų tėvų valia, Henris niekada nebūtų atvežtas pas savo pusseseres. Dabar, kai jie grįžo, jam tikrai nebus leista likti Kanzase, lankyti čia mokyklą ar bent paviešėti iki vasaros pabaigos. Jam ir vėl teks grįžti į Bostoną, laikytis kokios nors naujos baltymų ir vitaminų dietos, susipažinti su nauja aukle, o tada vėl keliauti į internatą. Galbūt naują. Jau trečią.

Tėvai. Mintyse vis dar taip juos vadino. Ar jie kada nors būtų pasakę, kad senelis jį rado palėpėje? Vargu. Henriui buvo visai nė motais, kad jis įvaikintas. Tačiau negalėjo liautis galvoti apie tai, kad jo tėvai iš tiesų niekada ir nesielgė kaip tikri tėvai – taip, kaip dėdė Frenkas ir teta Dotė elgėsi su jo pusseserėmis. Henris visada žinojo, kokią vietą užima tėvų gyvenime.

Vakar berniukas matė juos per televiziją. Kai maišė lėkštėje dribsnius ir klausėsi, kaip jauniausioji pusseserė Anastasija skundžiasi Ričardu, šūktelėjo dėdė Frenkas. Henris nuskubėjo į kambarį ir, vos jam peržengus slenkstį, Frenkas mostelėjo į televizoriaus ekraną. Ten, ant kietos sofos kažkokioje televizijos studijoje, šypsodamiesi ir linkčiodami sėdėjo Filipas ir Ursula. Jų abiejų rankos buvo sunertos ant kelių. Ursula visą laiką žvilgčiojo į kamerą. Ji atrodė panaši į tetą Dotę, tik buvo ne tokių apvalių formų. Juodu pasakojo, kokie buvo ištvermingi keliaudami dviračiais per Andus, su kokiais sunkumais susidūrė, kaip niekada nenustojo vilties pabaigti savo žygį, – net ir tada, kai buvo pagrobti Kolumbijoje, –

apie savo knygos honoraro dydį ir diskusijas su prodiuseriais.

Bendrais bruožais Henris prisiminė viską, ką jie kalbėjo. Tačiau tebuvo du dalykai, kurie taip stipriai įsirėžė į atmintį. Rodėsi, kiekvienas žodis tapo realus, tarsi apčiuopiamas.

– Ar po visko, ką judviem teko patirti, jaučiatės artimesni? – paklausė jų moteris.

Ursula palinko į priekį. Filipas atsilošė.

– Na, žinote, – pradėjo Ursula. – Per visą šią kelionę mudu gerokai pasikeitėme. Dabar mums reikia vėl iš naujo pažinti vienam kitą. Bet pirmiausia turime pažinti patys save.

Filipas linktelėjo. Henris neabejojo, kad žino, ką tai reiškia. Tada moteris paklausė apie jį.

– Taigi, judu turite sūnų? Tiesa?

– Tiesa, – patvirtino Filipas.

Ursula nusišypsojo.

– Mūsų mažasis Henris.

– Susitikimas su juo turėjo būti nepaprastas. Kokios mintys užplūdo, vėl jį išvydus?

– Ak, tai buvo nuostabu, – sušneko Ursula. – Apėmė pakylėjimas. Gryniausias motiniškas pakylėjimas.

– Tai buvo jaudinantis momentas, – pridūrė Filipas.

Keistas jausmas apima, kai matai tėvus meluojant. Pasibaigus laidai, dėdė Frenkas pliaukštelėjo jam per petį, o teta Dotė tvirtai apkabino. Anastasija jau žiojosi kažką sakyti, bet Penelopė, vyriausioji ir rūpestingiausioji, kumštelėjo jai į šoną. Henrieta susiglostė išsprūdusias garbanas

ir įsispoksojo į jį. Nors visai neseniai juodu kartu atidarė dureles palėpėje ir žvelgė į nepažįstamus pasaulius, Henrieta iki šiol vis dar tikrindavo, ar jis ne ištižėlis. Henris žinojo, kad ir dabar pusseserė stebi, ar laida jį nuliūdins. Jis nepalūžo. Tik ne dabar. Ričardas, niekuomet nerandantis sau vietos, trumpam išėjo iš kambario.

– Ką man dabar daryti? – paklausė Henris ragasparnio. – Man čia neleis pasilikti, o tu negali keliauti kartu. Net jei pamėgintum, tave parduotų kokiam nors zoologijos sodui. Arba cirkui.

Karštas vėjas nuvilnijo laukais ir šių paviršius subangavo lyg tirštas sirupas. Ragasparnis neatsimerkė, bet jo šnervės išsiplėtė.

– Ričardui bus dar blogiau, – toliau kalbėjo Henris.

Tas liesas berniukas, kuris atsekė paskui jį iš spintelių į Kanzasą, niekaip neišėjo jam iš galvos. Jeigu Ričardas nesiruošia čia apsigyventi amžinai, tai jis turės grįžti per spinteles atgal. Gal ne namo, bet kur nors kitur. Jei tik Anastasija pirmiau jo mirtinai nenugaluos.

Kažkur apačioje, kitoje daržinės pusėje, pasigirdo džeržgėjimas, tarsi kažkas mėgintų atidaryti senas duris.

– Henri Jorkai! – riktelėjo dėdė Frenkas.

Henris atsigręžė.

– Ką?

Aukštu žemiau lentinėmis grindimis nubildėjo žingsniai. Nutilo. Tada sudejavo senų kopėčių skersiniai.

Už penkių pėdų nuo tos vietos, kur sėdėjo Henris ir

ragasparnis, išdygo dėdės Frenko galva. Berniukas nusišypsojo, bet dėdės lūpos nė nekrustelėjo. Jis žvelgė kažkur pro šoną, pro atviras duris, tiesiai į laukus. Užsliuogęs savo laibu kūnu aukštyn, jis pakasė ragasparniui pasmakrę ir atsisėdo šalia sūnėno. Dėdės akys, klaidžiojusios po dangų, nukrypo į banguojančią javų jūrą.

– Būk atsargus, Henri, – tarė jis. – Tokia vieta kaip ši gali įsismelkti iki kaulų smegenų. Net jei atrodo, kad ji tau nerūpi, vis tiek gali būti labai sunku atsisveikinti.

Henris pažvelgė į dėdės veidą, sulysusį ir sudiržusį. Jo akys užkritusiais vokais žvelgė į horizontą lyg jūreivio, kuris dairosi žemės žinodamas, kad niekada jos neras. Iš tiesų jo veido išraiška nieko nepaaiškino. Kaip visada. Dėdė įriedėjo į Kanzasą, būdamas paauglys, – dar viena spintelių auka. Henris svarstė, ar daug laiko praeis, kai ir jis atrodys taip, kaip Frenkas, – kaip daiktas, kurį kažkas pasiskolino ir pamiršo grąžinti, daiktas, esantis ne vietoje, bet prisitaikęs ir apdulkėjęs. Dėdė Frenkas bent jau turėjo ką prisiminti. Jis žinojo, ko neteko, nors niekada apie tai nekalbėdavo. Henris nė to neturėjo.

Frenkas sudaužė kumščius vieną į kitą ir atsilošė.

– Gali užuosti, kai laukai sužaliuoja. Ir kai pasidaro auksiniai. Jų skleidžiamas garsas taip pat skiriasi. Žali laukai šlama. Auksiniai treška.

– Kada reikės nuimti derlių? – paklausė Henris.

– Greitai, – atsakė Frenkas. – Kai ims boluoti auksas. Pamatysi, kaip išriedės kombainai, nors turbūt nepamatysi, kaip jie baigs darbą.

Henris stebėjo vėjo triukus.

– Man teks išvažiuoti, ar ne?

– Taip.

– Norėčiau, kad nereikėtų.

– Jei tik norai būtų žirgai... – nutęsė Frenkas.

Henris žvilgtelėjo į jį.

– Kas tada?

– Tada turėčiau žirgą.

Henris vos sulaikė šypseną. Kažko panašaus ir tikėjosi. Šalia jo snūduriavo ragasparnis. Vis dar atsitūpęs, atvipusiu žandikauliu, nusvirusia galva, pagaliau nuleidęs nosį.

– Norėčiau žinoti, kiek dar turiu laiko, – pratarė Henris. – Man net nebesinori būti name. Kas kartą, kai suskamba telefonas, man atrodo, kad kas nors atvažiuoja manęs paimti.

– Tavęs atvyks liepos trečią, – atsakė Frenkas. – Po dviejų savaičių. Šiandien atėjo laiškas.

– Ką? – nustebo Henris. – Kodėl trečią? Nuo ko tas laiškas?

Frenkas ištiesė koją ir įkišo ranką į džinsų kišenę. Numetė Henriui ant kelių šiltą ir sulamdytą voką.

– Atėjau tau pasakyti. Laiškas nuo advokato. Filas ir Ursa suka skirtingais keliais. Kitą savaitę jie galutinai nutars dėl globos. Išsiaiškins, kuriam iš jų atiteksi, ir tada tu išvažiuosi.

Henris išlankstė laišką ir įsistebeilijo. Jis buvo adresuotas jo tetai ir dėdei, ir jame nebuvo nieko daugiau, vien tai, ką dėdė Frenkas jam ką tik pasakė.

– Dvi savaitės, – pratarė Henris. – Vadinasi, nepamatysiu fejerverkų.

– Ne taip ir blogai, – atsakė Frenkas. – Mėnulis per dvi savaites apkeliauja pusę pasaulio.

Juodu abu sėdėjo, šalia snaudė ragasparnis. Po valandėlės Frenkas atsistojo ir pasirąžė.

– Anastasija pakvies tave, kai vakarienė bus paruošta, – tarė jis ir pasuko prie kopėčių.

Henris linktelėjo. Jis nežiūrėjo, kaip dėdė išeina iš daržinės.

Kai Henris išgirdo Anastasijos balsą, jo kojos vis dar kybojo virš slenksčio, o jis pats gulėjo ant nugaros. Atsisėdęs pažvelgė į laišką, kurį laikė rankoje. Tada sulankstė ir įkišo į voką.

– Henri! – vėl suriko Anastasija.

– Ateinu! – atsiliepė jis ir sviedė voką pavėjui. Žiūrėjo, kaip šis sukdamasis krinta ant siūbuojančios žolės šalia daržinės.

– Sklęsk, kur nori, – pasakė jis ir atsistojo.

Henris paliko miegantį ragasparnį ir nulipo kopėčiomis žemyn. Anastasija jau buvo grįžusi namo.

Prie stalo buvo pilna žmonių, bet tik Anastasija buvo nusiteikusi kalbėti. Henris su Ričardu sėdėjo viename stalo gale, priešais tris pusseseres. Ričardas vilkėjo ankštą geltoną nertinį su šuoliuojančio ponio atvaizdu priekyje, kurį vargais negalais sutiko paskolinti Anastasija. Ričardas krapštinėjo mėlyną gipso tvarstį sau ant riešo. Dėdė

Frenkas sėdėjo ir žvelgė pastėrusiu žvilgsniu, laikydamas ore sustingusią šakutę, tuo tarpu teta Dotė plačiausiai nusišypsojo, pamakalavo samčiu makaronus su sviestu ir išdalino lėkštes. Henris žvilgtelėjo į Penelopę. Ši nusibraukė nuo veido ilgus juodus plaukus ir pro sukąstus dantis išspaudė šypseną. Šalia jos sėdėjo Henrieta – palaidomis garbanomis, ranka pasirėmusi smakrą. Ji vėl spoksojo į Henrį, bet jų žvilgsniams susitikus nudelbė akis į stalą, ten, kur netrukus mama padėjo lėkštę. Šalia Henrietos, savo vietoje, sėdėjo Anastasija – pati mažiausioji – ir džiaugsmingai čiauškėjo.

– Kai Henris išvažiuos, mums teks pasilikti ragasparnį, ar ne? Jau seniausiai reikėjo duoti jam vardą, Henri. Aš tau parašysiu laišką ir pasakysiu, kaip jį pavadinsime. Nori, kad parašyčiau?

Henris pažvelgė į ją ir gūžtelėjo pečiais. Ji atsisuko į Ričardą.

– O ką darysime su Ričardu? – paklausė Anastasija. – Juk jis negali gyventi čia amžinai ir vilkėti mano drabužius.

– Nebūk bjauri, – perspėjo Penelopė.

Anastasija atrodė priblokšta.

– Aš ir nesu bjauri. Mamyte?

– Būk mandagi, – linktelėjo Dotė ir padavė paskutinę lėkštę.

Atsisėdusi į savo vietą, ji nusipūtė nuo kaktos keletą išsipešusių garbanų.

– Aš nesu bjauri, – pareiškė Anastasija. – Aš tiesiog nuoširdi. Mes turėtume jį išsiųsti atgal per tas spinteles.

– Anastasija! – sušuko Dotė.

Ričardas pakėlė akis, geltonas nertinis dar labiau išryškino spuogus jo liesame veide.

– Jei jau teikiatės kalbėti apie mane, – pareiškė jis, kilstelėdamas antakius, – malonėkite tai daryti man negirdint.

– Ne, – paskubom ištarė Dotė.

– Noriu, kad atiduotų mano drabužius, – sumurmėjo Anastasija.

– Frenkai? – paklausė Dotė. – Ar galėtumei sugrįžti čia? Į šį pasaulį, pas mus. Tik trumpam.

Frenkas giliai atsiduso ir atsipeikėjo.

– Net ir labai panorėję, negalėtume jo išsiųsti atgal. Be didžiosios spintelės senelio kambaryje to padaryti neįmanoma, o miegamojo duris, kaip žinote, vėl paveikė kerai ir jų atidaryti negaliu. Aš neketinu vėl imtis grandininio pjūklo, o palėpės spintelės yra per mažos. Net jei ir suriestume Ričardą trilinką, jis netilptų.

– Negaliu patikėti, kad vėl apie tai kalbi, – prabilo Dotė. – Frenkai Vilisai, juk pažadėjai užtinkuoti tas spinteles, ir niekam nevalia nė pagalvoti apie tai, kad galima per jas keliauti. Nejaugi *nori*, kad kas nors nutiktų?

Akimirką Frenkas sustingo ir nustojo kramtyti, jo ranka pakibo ore virš lėkštės.

– Koks skirtumas. Vis tiek neturiu senelio rakto, – atgijo jis ir vėl pakabino šakute makaronų.

Henris galvojo apie tą patį. Palėpėje, jo miegamajame, visa siena buvo nusėta durelėmis, bet nė vienos nevedė į Bostoną. Tik vienintelė spintelė vedė į jo gimtąjį pasaulį ir pasaulį, iš kurio atkeliavo ragasparnis. Tačiau argi tai svarbu. Spintelės jo palėpėje buvo lyg maži langeliai, jun-

giantys šią vietą su kitomis. Iš jų nebuvo jokios naudos, kol nesusijungdavo su spintele, esančia senelio kambaryje, – tai buvo vienintelė pakankamai didelė spintelė, į kurią Henris galėjo įšliaužti. Jis turėjo senelio dienoraštį, kuriame buvo surašytos kombinacijos, jungiančios mažąsias dureles su didžiąja spintele, tačiau jei nėra senelio kambario rakto, visa tai neturi prasmės.

– Henrieta turi raktą, – pareiškė Anastasija. – Juk sakiau šimtus kartų, bet jūs nesiklausėte.

Henrieta trinktelėjo šakutę ant stalo ir užvertė į viršų akis.

– Nieko aš neturiu!

– Ten, kur ji paprastai viską slepia, rakto nėra, – tęsė Anastasija. – Bet aš jį surasiu.

Henris atsistojo.

– Ar jūs nieko prieš, jei eisiu į savo kambarį? – paklausė tetos. – Nesu alkanas.

Dotė pažvelgė jam tiesiai į veidą, jos antakiai pakilo.

– Ką ketini daryti?

Henris vos vos šyptelėjo.

– Nieko, – atsakė jis. – Juk neturiu senelio rakto.

Užlipęs į didžiąją antro aukšto laiptų aikštelę, Henris stabtelėjo. Iš apačios pramaišiui sklido Anastasijos ir Henrietos balsai, bet jis apsimetė jų negirdįs. Dabar Henris žvelgė tiesiai į senelio kambario duris išlupta rankena. Jos buvo ir pjaustomos, ir kapojamos, net keiksnojamos, bet vis tiek stovėjo kaip stovėjusios – aklinai uždarytos ir be

rakto neatveriamos. Visos viltys sužinoti, iš kur jis, Henris, atkeliavo, liko už tų durų.

Berniukas pasisukiojo aplink turėklus ir sustojo tiesiai priešais suniokotas medines plokštes. Kojos pirštu bakstelėjo susiraizgiusias kilimo atraižas, kurios atsirado Frenkui prilietus kilimą grandininiu pjūklu. Štai čia Henris gulėjo Nimianai iš Endoro rankomis apsivijus jam kaklą. Jos kraujas lyg rūgštis nudegino berniukui veidą. Tai prisiminus jam sugniaužė gerklę, o pilve ėmė tvenktis tumulas. Drebėdamas jis nuskuodė link stačių laiptelių, vedančių į palėpę.

Buvo ir blogesnių dalykų negu grįžimas į Bostoną.

Pailgoje skliautuotoje palėpėje prie sienos, šalia Henrio drabužinės, pūpsojo Ričardo miegmaišis ir nedidelė krūvelė pasiskolintų drabužių. Ričardas pageidavo miegoti ant grindų prie Henrio lovos, bet šis nebuvo linkęs pritarti tokioms bendro gyvenimo vienoje patalpoje sąlygoms.

Atsidūręs savo kambaryje, Henris ėmėsi įprasto ritualo: uždegė šviesą ir atsistojęs priešais sieną ėmė tyrinėti spintelių duris. Devyniasdešimt devynerios įvairių formų ir dydžių durys žvelgė į jį. Pirmiausia akys nukrypo į centre esančias duris su dviem rutuliniais kompasais, kurios valdė visą sieną. Gal ir ne pačios puošniausios durys, bet nustačius reikiamą kombinaciją jos galėjo sujungti visas kitas duris su didesne spintele, esančia senelio kambaryje aukštu žemiau. Be to, pro jas į Kanzasą pateko ragasparnis.

Akimis paklaidžiojęs po stambiai grūdėtą durelių paviršių ir ryškias inkrustacijas, apsilupusius dažus ir surūdijusius vyrius, skirtingas spalvas, tekstūras ir formas,

Henris priėjo prie lovos. Atitraukęs ją nuo sienos, išvydo dvi apatines spintelių eiles (pusę jų paprastai slėpė lova) ir pažvelgė tiesiai į apatinėje eilėje juoduojančias dureles su aukso rutuliu viduryje. Durys, pažymėtos 8 numeriu. Durys į Endorą.

Henris apčiupinėjo keturis varžtus, kuriais dėdė Frenkas užantspaudavo duris, vikriai pašoko ant kojų ir pristūmė lovą. Tada atsiduso. Jis žinojo, kad Nimianos už tų durų nebėra. Dabar ji galėjo būti už bet kurių kitų, kurias jo pusseserės atsitiktinai parinko, jam ir raganai gulint be sąmonės. Henris girdėjo šią istoriją, girdėjo apie tai, kaip beisbolo lazda kliudė jos galvą, girdėjo apie ledinę jos odą. Anastasija iki šiol be paliovos tvirtino, kad reikėjo perdurti raganai kaklą. Bet jie to nepadarė. Bijodami, kad ši neatsigautų, jie įgrūdo ją į didžiąją spintelę, o iš ten pasiuntė į kažkokį nelaimingą pasaulį. Endore jos nebebuvo, bet Henris vis tiek jautėsi ramiau, matydamas varžtus duryse.

Atsitokėjęs jis susirado duris, pažymėtas 56 numeriu ir vedančias į vietovę, kuri vadinasi Badon Hilas. Jas atidaręs, berniukas atsisėdo ant lovos ir laukė, kol kambaryje pasklis tos vietovės kvapas. Taip nutikdavo kaskart pravėrus spintelę. Kai Henrį apgaubė samanų, lietaus ir vėjo, daužančio milžiniškas bangas ir šniokščiančio tarp medžių šakų, dvelksmas, berniukas nusprendė iš tiesų *esąs* savo kambaryje.

Berniukas išsitiesė ant lovos ir atsiduso. Durys gąsdino ir sykiu traukė. Už vienų yra pasaulis, kuriame jis gimė, kuriame gyvena jo broliai ir seserys. Mažiausiai šeši vyresni broliai, jei senasis burtininkas jam sakė tiesą toje

šaltoje sosto menėje, į kurią pirmiausia pateko pralindęs per spinteles. Berniukas pažvelgė į dureles, pažymėtas 12 numeriu. Ričardas įropojo į tą pasaulį jam iš paskos, o ten burtininkas pažino Henrį. Jei burtininkas nebūtų buvęs toks siaubingas, būtų pasakęs, kur yra tikroji jo gimtinė. Vaikis išmetė tokias mintis iš galvos ir vėl susimąstė apie duris. Nėra jokio pagrindo manyti, kad atkeliavo čionai iš kokios nors gražios vietos arba kad tasai susirietęs, kirminus ryjantis senis, sėdintis savo juodame soste, sakė tiesą, arba kad jo šeimos nariai tebėra gyvi, o jei ir taip, kad jie nori jį pamatyti. Lauktų kūdikių paprastai niekas nekiša į spinteles.

Tačiau vis dar yra ragasparnis. O juk ragasparnių tikslas – ieškoti pamestų daiktų. Vadinasi, kažkas norėjo jį surasti.

Henris giliai įkvėpė ir išpūtė žandus. Kodėl dėdė Frenkas nebemėgino sugrįžti? Ar jis irgi bijojo? Bet Frenkas turėjo Dotę ir dukras. Niekas nesirengė po dviejų savaičių išsiųsti jo autobusu į Bostoną.

– Dvi savaitės, – garsiai ištarė Henris.

Žvilgtelėjo į kambario kampą, kuriame prieš savaitę Frenkas paliko ritinėlį vielos tinklo, paprastai naudojamo vištidėse, ir penkių galonų talpos kibirą, sklidiną tinko. Viela turėjo uždengti spinteles ir sutvirtinti tinką. Tačiau Frenkas prie kibiro taip ir neprisilietė. Jis užmaišė tinką, bet paskui viską metė. Dabar kibiras buvo sustingęs ir panašus į milžinišką riedulį.

– Galėčiau grįžti, kai man sukaks aštuoniolika, – pratarė Henris.

Bet vargu, ar Frenkui pavyktų taip ilgai atkalbėti Dotę. Porą metų – galbūt, bet ne daugiau kaip penkerius.

Kažkas lipo laiptais į palėpę. Henris atsisėdo ant lovos ir tylutėliai uždarė spintelės duris.

Jo miegamojo durys plačiai atsilapojo, ir į kambarį įžengė Henrieta. Ji laikė pasikišusi po ranka ragasparnį. Šis staigiai dribtelėjo ant grindų ir užšoko ant Henrio lovos.

Henrieta pauostė orą, jos akys nukrypo į Badon Hilo spintelę. Juodu kurį laiką nesikalbėjo, o ir dabar akimirksnį nė vienas nepratarė nė žodžio.

– Henrieta, man reikia senelio rakto, – galop prabilo Henris.

Ji pažvelgė Henriui į akis ir kiaurai persmeigė žvilgsniu.

– Nėra prasmės man meluoti, – tęsė Henris. – Nors viskas galiausiai pavirto tikra beprotybe, aš esu įsitikinęs, kad jo nepasilikau. Tu vienintelė galėjai jį pasiimti.

Henrieta sukryžiavo rankas ir pažvelgė į sieną su durelėmis. Henris dėstė toliau:

– Mielai pasilikčiau čia, bet negaliu. Liko dvi savaitės, Henrieta, o tada turėsiu grįžti į Bostoną ir vėl eiti į mokyklą, o per vasaras jie mane kur nors išgrūs, ir nebegalėsiu grįžti čia, kol nesulauksiu tokio amžiaus, kad galėčiau išsikraustyti iš namų arba stoti į koledžą. – Henris giliai atsiduso. – Negaliu likti čia, kai jie atvažiuos manęs. Turiu pereiti per spinteles. O tu, Henrieta, turi raktą. Privalai atiduoti jį man.

Henrieta atsisėdo šalia jo ant lovos.

– Žinau, – pratarė ji. – Aš užkasiau jį už daržinės.

N. D. VILSONAS (N. D. Wilson) – amerikiečių rašytojas, dvylikos knygų autorius. Jis mėgsta stiprų vėją, pieną ir mieliausiai rašo naktį, kai visi miega. Kaip pats sako, „vedė merginą, kurią pagrobė iš vandenyno“. Šiandien jiedu gyvena Aidaho valstijoje kartu su penkiais savo vaikais. „Pienių ugnis“ – antroji maginės fantastikos trilogijos knyga, „100 spintelių“ tęsinys.

Kas galėjo pagalvoti, kad dvylikamečio Henrio, išsiųsto pagyventi pas dėdę į mažą miestelį, gyvenimas šitaip pasikeis! Viskas prasidėjo, kai sienoje jis ir pusseserė Henrieta rado net 100 paslaptingų spintelių, kurios, pasirodo, yra portalai į kitus pasaulius. Bet šie pasauliai – visai nedraugiški; juose gyvena pikto linkintys elfėjai ir kitokios būtybės, vaikus ima persekioti labai graži ir labai pavojinga karalienė... Galiausiai paaiškėja, kad ir pats Henris yra visai ne tas, kas manėsi esąs. Ir štai antrojoje knygoje, vos likęs gyvas po kelionės po portalus, Henris nusprendžia išsiaiškinti – kas jis yra iš tiesų ir kas yra jo tikrieji tėvai.

Taip nuo degančios pienės prasideda antroji kelionė per spinteles, nuvedanti Henrį ir Henrietą į pavojų ir nuotykių kupinus pasaulius. Baisius, keistus, tokius, kuriuose prireikia visų jėgų, kad išliktum gyvas. Tačiau juose – ne tik ragana, užkeiktos vietos ir siaubingos grėsmės. Čia ir nauji draugai, ir paslaptingi miestai, ir viskas, apie ką svajojai, bet niekuomet neturėjai progos patirti. Pirmyn – nuotykiai tęsiasi!

ISBN 978-609-466-150-1
9 786094 661501
TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt